Кърпена глава

Звярът от Кривогреблово

На Джоузеф, Фреди и Емили
Гай Бас

На Фийби
Пит Уилямсън

Stitch Head. The Beast of Grubbers Nubbin
© Text Guy Bass, 2015
© Illustrations Pete Williamson, 2015
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
An imprint of Little Tiger Press
I The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Кърпена глава. Звярът от Кривогреблово
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-252-2

Кърпена глава

Звярът от Кривогреблово

Гай Бас
Илюстрации Пит Уилямсън

Издателство „Фют“

Денят на голямото плюскане

Стара ода, тип поема, с римувани фонеми

Лакомията е най-грозна от всички неща,
но веднъж годишно радва ни тя.
Елате при нас и търбух напълнете,
голямото плюскане навред прославете!

Самоконтрольт е за слаби духом хора,
тъпчете се, додето замъглите взора.
Лапайте наред кат' за последно –
в този ден напълно туй е редно!

Чревоугодник днес не е обида тук:
цял кон изяж със малко зеленчук,
пай с копита, с мозък супа –
после картофите си хрупай.

Накрая торта ще погълнеш лесно –
това му е на този ден чудесно!
Ако още на краката си стоиш,
въобще не си готов да си вървиш!

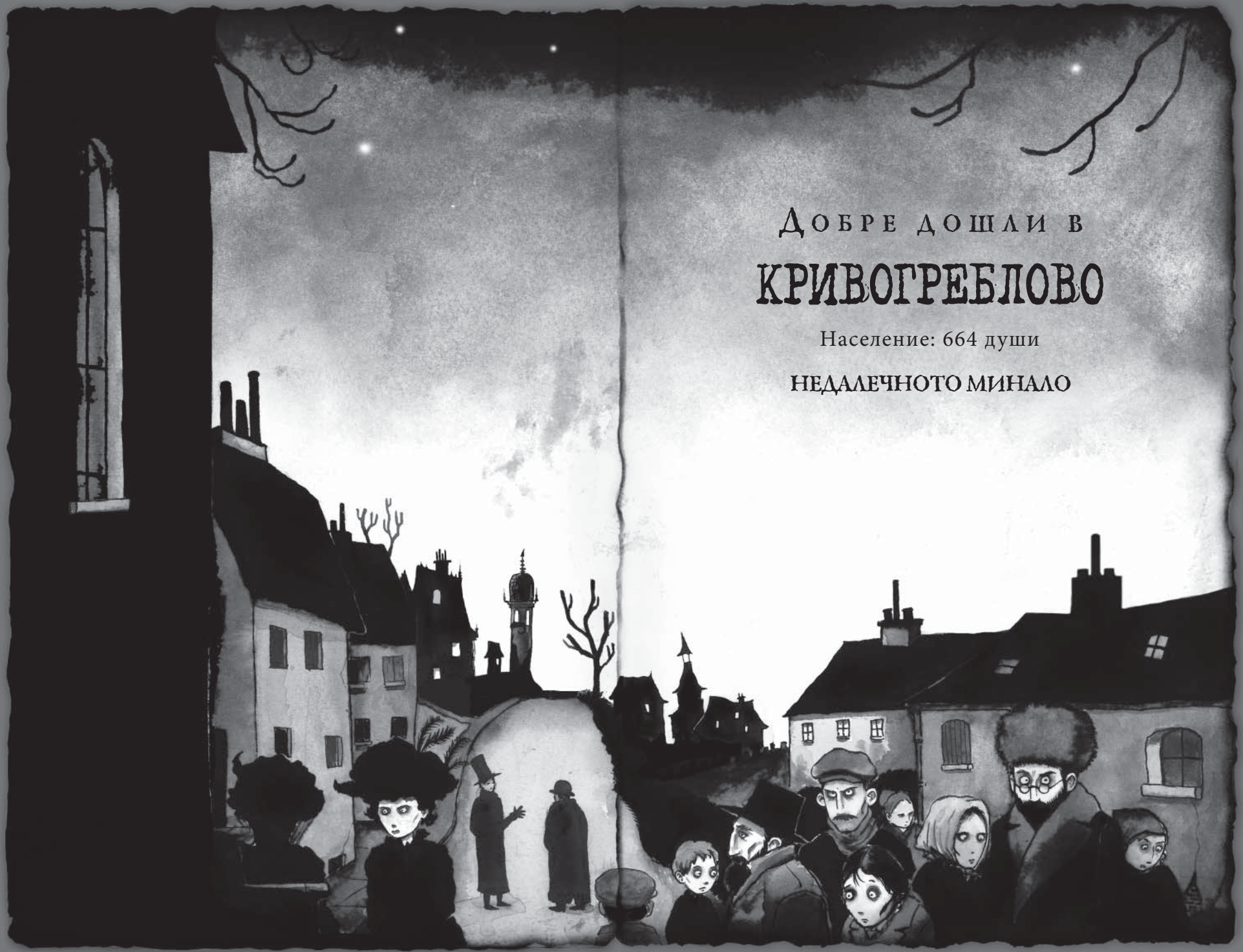
Добре дошли в
КРИВОГРЕБЛОВО
Население: 664 души
НЕДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

Пролог

ВСИЧКИ СА ДОБРЕ ДОШЛИ

(почти)

О, Кривогреблово през зимата! Въпреки мразовития въздух и гъстата мъгла, посрещането бе топло като главня в огнище. Колко щедри бяха тези селяни! Какви пайове, каква плънка! Какви криви усмивки! Човек можеше да гаврътне една бира в „Кучето и тромпетът“ или да сръбне сгряваща отвара в Стария магазин за чайове с неизвестни съставки на мисис Уинкълбъри. Всеки бе добре дошъл като купичка сварени мозъци в Деня на голямото плюскане, най-топлия зимен празник!

Освен ако, разбира се, не беше чудовище. Защото изисканите люде в Кривогреблово знаеха какво е да живееш в страх от чудовища, твари и луди същества. Откак се бе пръкнало, селото живееше в сянката на замъка „Гротеск“. Злокобният му силует се възправяше високо на хълма, а в него живееше лудият професор Еразмус – най-лудият от всички професори. Ден след ден той се трудеше в зловещата си лаборатория и създаваше ужас след ужас. Замъкът вече бъкаше от чудовища, а те определено не бяха добре дошли в Кривогреблово.

Ала наплашените селяни дори не подозираха, че в „Гротеск“ живеят не само чудовища... В стените му се криеха и други, още по-непредсказуеми, необикновени и смразяващи твари.

И всички те бяха *гладни*.

Първа глава

МАЛКИТЕ УЖАСИИ

(Не можеш да избягаш)

Чудовищата от мрак
не се боят,
бродим ние смело из нощта.
Ала Малките ужасии,
дето не спят,
смразяват ни мигом кръвта.

Подпис:
Създанията от „Гротеск“

– Чу ли това? Идват Малките ужасии – прошепна Арабела, застанала до старата дървена врата.

Тя беше грубовато десетгодишно момиченце с коса като гръмнало гнездо, което намираше безмерно очарование във всички луди и чудовищни твари.

– Кажи си молитвата, Кърпена глава – прошепна отново Арабела.

– А не може ли да се *скрием*? Сигурно още имаме време... – изхленчи той в отговор, навел плешивата си, пепелявосива глава, и попипа с пръсти шевовете по лицето си.

В далечината се разнесе силен грохот.

– Няма време за гонениици и крииници – отвърна Арабела, като се ослуша. Съдейки по звука, Малките ужасии приближаваха. Тя погледна големия пиринчен звънец в мъничката ръчица на Кърпена глава. – Ти ги призова. Няма спасение... за никого!

– Ама... аз не знам как! Не знам дали... – опита се да обясни Кърпена глава и разклати звънеца.

Подът вече се тресеше под краката им.

– Много е късно! Ето ги!

БУУУМ!

Вратата се отвори с трясък и в стаята нахлу поток от човешки деца. Еднаквите им униформи, някога безупречни и изгладени, вече бяха дрипави и лекьосани след една седмица, прекарана в замъка. Косите им, в началото сресани и пригладени, сега бяха чорлави и проскубани.

– Ааа! – изписка Кърпена глава, пусна звънеца, който издрънча оглушително на пода, и се закатери по протърканата завеса, за да се спаси от нашествието.

Въпреки странния му вид обаче децата дори не го забелязаха. Първото творение

на професор Еразмус бе прекарало по-голямата част от живота си в криене из сенките. Излизаше само за да излекува най-непредвидимите създания на господаря си от вродената им свирепост и умееше да остава незабелязан.

Ала не можеше да се скрие от дълга си. Малките ужасии бяха *негов* проблем и той трябваше да го реши.

– Адски *много* са! – промълви Кърпена глава, докато гледаше стотината сирачета, които се блъскаха около голямата импровизирана маса, сглобена от седем по-малки маси и грижливо подредена със сто купички и лъжици.

– Е, ако това не е жалко състояние на нещата, не знам какво е – въздъхна Арабела и вдигна звънеца от пода. – Замъкът „Гротеск“ не е място за *човеци*. Тук трябва да живеят само *чудовища*.

– Съжалявам, Арабела... но какво друго можех да сторя? – отвърна Кърпена глава, който още се поклащаше на завесата. – Онази госпожа, която държеше сиропиталището, беше зъл паяк, който се хранеше с душите им...

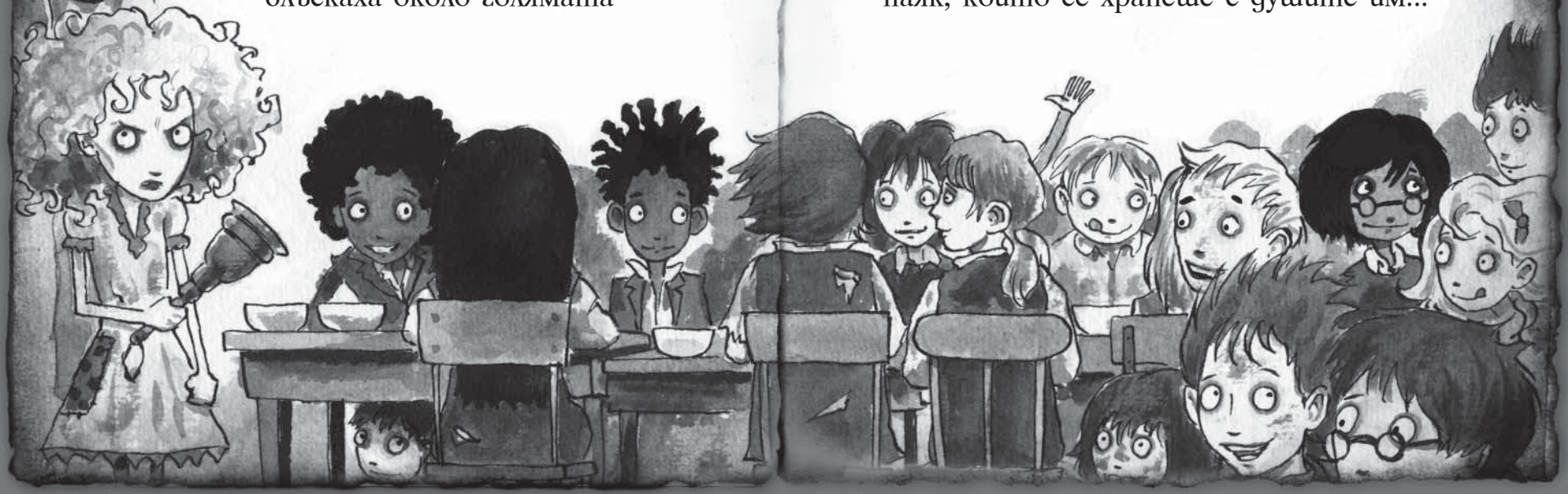

– Да, и благодарение на теб тя вече е по-мъртва и от дръжка на врата – изръмжа Арабела и разроши бездруго чорлавата си коса. – Не разбирам защо трябваше да довлечем тази пасмина тук.

– Не можехме да ги *оставим* там – напомни ѝ Кърпена глава. – Нямаше кой да се грижи за тях. Нямаха си...

– Да, да, *бедничките* дечица! – изсумтя Арабела. – Работата е там, че цяла седмица не съм виждала ни едно чудовище! Даже Чуми не ще да слезе от тавана...

Кърпена глава вдигна очи и видя любимия прилепо-маймун (полуприлеп, полумаймуна) на Арабела, който неспокойно пристъпваше по кръстосаните греди на тавана и нервно грачеше:

– ЯаББит! ЯаББит! СУаРТиКи!

– Виждаш ли? Случвало се е да гризе собствените си пръсти, но дори той не е толкова откачен, че да се мотае близо до Малките ужасии – додаде Арабела. – Всички чудовища в замъка се *изпокриха*.

Кърпена глава добре знаеше защо създанията са се свили в най-тъмните ъгълчета на замъка. Децата си бяха истинско природно бедствие – гръмогласно, непредсказуемо торнадо от енергия. Кърпена глава толкова се стряскаше от присъствието им, че едва стоеше в една стая с тях.

– Не знаех, че ще са толкова... жизнени – рече той, като се плъзна плахо по завесата и скочи на пода до Арабела. – Само преди седмица бяха такива едни тихички, а сега...

– Сега са по-шумни от параден тромпет! – изръмжа момичето и тресна звънеца на масата.

– Поне не сме сами. – Кърпена глава се сви зад крака ѝ. – Имаме си...

БУУУМ!

Вратата в другия край на залата се отвори и вътре влезе огромно чудовище – невъобразимо съчетание от дълга опашка, три ръце и едно око по средата на лицето. На върха на главата му се кипреше висока шапка на майстор готвач, а в двете си по-големи ръце носеше гърне, достатъчно голямо да побере поне три овце.

– УЖАСИИ от замъка „Гротеск“! – прогърмя Съществото и вдигна високо гърнето. – ВЕЧЕРЯТА е СЕРВИРАНА!

Втора глава

СЛАВА НА ГОТВАЧА!

**(Най-вкусният вкус,
който някога ще вкусите)**

Налудно размишление No 453

*„Вкусът и храносмилането
са луксове, запазени
за недотам лудите.“*

*Из „Случайни научни писания“
на проф. Еразъм Еразмус*